Cîteva însemnări după două întreceri de box

● *Echipa de box a Voinței* a mai trecut sîmbătă seara un greu „hop", înfrîngînd înverșunata opoziție a pugiliștilor metalurgiști și netezindu-și, de data aceasta bine de tot, drumul spre titlul de campioană republicană pe anul 1956!

Fără îndoială, Voința a dovedit permanent în această competiție că este o echipă bine sudată, care știe să lupte pînă la ultimul dram de energie pentru victorie și s-o obțină chiar atunci cînd are în față echipe redutabile ca Dinamo și C.C.A....

Iată, însă, că n-am luat condeiul în mînă pentru a sublinia numai *meritele* echipei Voința! Vrem să explorăm un sector cu totul opus, cel al *lipsurilor*, unde, din păcate, formația Voinței este bine... aprovizionată. In primul rînd, ne vom opri asupra conducătorului tehnic, tov. P. Epureanu. El dovedește la fiecare meci reale calități de organizator a unei „galerii speciale" pe care o grupează într-un loc anume și o manevrează după cum dictează interesele echipei „Voința". Scopul acestor „entuziaști la comandă" nu este numai de a conserva moralul pugiliștilor Voinței (ceea ce n-ar fi deloc condamnabil!) ci de a „face atmosferă" înainte de darea deciziilor. Nu de puține ori, ca la un semnal, această „galerie" scanda numele boxerului de la Voința înainte de anunțarea deciziei, căutînd, vădit, să influențeze pe judecătorii arbitri. Acest procedeu este incorect și cu atît mai condamnabil cu cît el reprezintă o acțiune vădit premeditată...

Tot astfel, nu ne împăcăm cu al doilea procedeu al tov. P. Epureanu. Sîmbătă seară el a înaintat juriului două contestații complet nejustificate (la meciurile susținute de I. Zlătaru și C. Gherasim) arătînd, negru pe alb, că deciziile sînt greșite, cînd era clar chiar pentru un profan în box că în ring victoriile aparținuseră „metalurgiștilor" Gh. Zamfirescu și Dănilă Done. De altfel, primul care și-a dat seama de acest mare adevăr a fost tot conducătorul tehnic al Voinței, care, la sfîrșitul reuniunii văzîndu-și asigurată victoria pe echipe, a... retras imediat contestațiile!.. Este clar deci, că jocul acesta „de-a contestațiile" reprezenta o manevră tactică, inabilă și care n-are nimic comun cu obiectivitatea și sportivitatea.

NOTE CRITICE

● *Antrenorul echipei Energia*, **Zamfir Popazu este un om cu multă experiență în box. Tocmai din această cauză nu putem să-i iertăm pasivitatea cu care a privit lupta din ultima repriză dintre elevul său V.** Pleș și Gh. Stoian (Voința). **In ring nu se afla în acel moment decît un singur boxer, Stoian**, care lovea din toate pozițiile; adversarul său, Pleș, devenise o țintă vie, fără „gardă". Cu toate acestea, antrenorul Popazu, privea impasibil spre ring, fără să înțeleagă că lupta a devenit inutilă, (ba chiar primejdioasă) pentru elevul său, că are datoria s-o oprească în calitate de antrenor. A trebuit să intervină secundul său, M. Stănescu, pentru ca șervetul salvator să pună capăt unei martelări inutile. E necesar ca nu numai tov. Popazu ci și ceilalți antrenori să privească cu mai multă seriozitate și grijă disputele oamenilor lor și, atunci cînd este cazul, să intervină neîntîrziat, cu toată hotărîrea.

● *Vasile Tiță* ne-a căutat la redacție, după înfrîngerea suferită în fața lui Moise. Vădit afectat de acest lucru, Tiță a ținut să ne spună: *„Regret acest insucces, primul suferit în țară după mulți ani. Am luat meciul prea ușor și mi-am permis să intru „descoperit" la atac... Rezultatul îl cunoașteți... Am fost surprins de o lovitură puternică și trimis la podea. Am căutat cu disperare să refac terenul pierdut, dar Moise m-a obstrucționat continuu în ultima repriză. In orice caz, îi sînt dator adversarului meu o revanșă..."*

Noi, o așteptăm!..

G. MIHALACHE

După campionatele individuale de gimnastică

Evoluțiile fruntașilor noștri au nemulțumit

Cei care au urmărit desfășurarea întrecerilor de gimnastică din cadrul campionatelor individuale ale R.P.R. au părăsit sala de concurs dezamăgiți de nivelul slab al gimnaștilor noștri fruntași. Aceasta, mai ales după prima zi în care exercițiile impuse (din programul olimpic) au fost executate cu multe greșeli, cu nesiguranță chiar și în elementele ușoare. Deși știam că exercițiile impuse au constituit totdeauna punctul slab al gimnaștilor noștri (fapt cunoscut și de toți specialiștii), nu am remarcat nici o îmbunătățire în această direcție. De unde rezultă că, nici în ultima vreme nu s-a pus accentul la antrenamente pe însușirea corectă și temeinică a elementelor de mare dificultate din exercițiile impuse.

Andrei Kerekes a fost și în acest an cel mai bun gimnast al țării noastre. Iată-l pe campionul republican executînd cu măiestrie o săritură peste cal.

O altă observație, pe care nu o facem pentru prima oară, este aceea că se procedează la o exagerată încălzire înaintea evoluției la fiecare aparat. Gimnaștii caută, în acest ultim moment, să pună la punct anumite părți ale exercițiului, în loc să urmărească scopul principal al încălzirii: *pregătirea organismului pentru efectuarea exercițiului în condiții optime*. Astfel se ajunge la irosirea forței înainte de vreme, fapt care influențează negativ execuțiile de la sfîrșitul exercițiului.

Toate acestea nu înseamnă că gimnastica masculină de la noi n-a înregistrat un oarecare progres în ultimul an. Dacă analizăm rezultatele obținute de primii clasați la ediția anterioară a campionatului, putem constata că numai șase gimnaști au obținut un punctaj superior cifrei de 100 pct. In schimb, anul acesta nouă gimnaști au trecut de limita apropiată normei de maestru. Dar nu putem considera suficient acest mic progres. Maestrul sportului Andrei Kerekes, totalizînd 108,90 pct. a cîștigat pentru a VIII-a oară titlul de campion al R.P.R. din nouă ediții disputate (în anul 1954 titlul de campion revenind lui Fr. Orendi). Anul acesta însă Kerekes s-a prezentat sub valoarea lui obișnuită din cauza repetatelor accidente pe care le-a suferit. La nivelul așteptărilor a concurat maestrul sportului Șt. Harko (C.C.A.) care a condus pînă la al 10-lea aparat (cal cu mînere), pierzînd titlul la o diferență minimă (0,60 pct.). Gimnaștii tineri, ca Hărgălaș și Zamfir au evidente posibilități de dezvoltare, dar ei trebuie să insiste în mod special la exercițiile impuse.

Și acum cîteva cuvinte despre comportarea pe aparate. „Calul cu mînere" rămîne în continuare piatra de încercare a gimnaștilor noștri. Cu excepția lui Harko și Kerekeș, restul concurenților nu obțin rezultate mai bune la acest aparat din cauza poziției lor incorecte de sprijin, care atrage după sine pierderea echilibrului și desprinderea de pe cal (Hărgălaș, Orendi). De asemenea, săriturile au fost lipsite de înălțime din cauza bătăii greșite pe trambulină. Totodată, am observat lipsa de extensie și numeroase aterizări dure, nesigure (Focht, Varga). La paralele, din cauza execuției greșite a balansului înapoi în sprijin cu întoarcere de 180 grade, ieșirea de pe aparat nu s-a efectuat corect, ci cu corpul îndoit (Zamfir, Lakatos). La bară, semnalăm un sensibil progres colectiv, cu mențiunea că la „liber ales" nimeni n-a ratat exercițiul. In această privință evidențiem pe Helmut Orendi, posesorul unei tehnici corecte, atît la „liber ales" cît și la „impus". Referindu-ne la evoluțiile de la inele trebuie să remarcăm că sprijinul lateral (crucea) nu a fost menținut suficient, și nici corect executat, iar coborîrile la liber ales au fost uniforme, cu excepția celor executate de Orendi și Balogh. La sol, tehnica elementelor acrobatice este slabă (saltul grupat, răsturnarea înapoi cu salt, etc.). Exercițiile liber alese sînt prea statice, combinațiile sărăcăcioase, fără elemente de mare dificultate.

Am dori ca la viitoarele ediții ale campionatelor să putem face un bilanț pozitiv. Dar, pentru aceasta, trebuie ca gimnaștii noștri să muncească cu mai multă perseverență și conștiinciozitate.

EVA LUPU

Din lumea hocheiului și a patinajului

ANTRENAMENTELE HOCHEIȘTILOR ȘI PATINATORILOR DIN CLUJ NU SE DESFAȘOARA IN CELE MAI BUNE CONDIȚIUNI

Recent am primit la redacție o scrisoare din partea antrenorului regional de patinaj de la Cluj, Sorin Pascu, care ne relatează că, deși înghețul a venit anul acesta mai repede, totuși jucătorii de hochei și patinatorii din localitate nu se pot pregăti în cele mai bune condițiuni, deoarece le este interzis accesul pe gheața lacului din parcul orașului. Direcțiunea Intreprinderii Comunale Cluj și administratorul lacului, tov. Victor Sente, nu permit intrarea pe gheață a hocheiștilor și patinatorilor. Aceasta, cu toate că la intervenția comitetului regional C.F.S., direcțiunea I. C. Cluj a fost de acord ca sportivii respectivi să-și poată face antrenamentele.

In această situație, pregătirile hocheiștilor și patinatorilor se fac în condițiuni foarte grele. Cînd îi „prinde" pe gheață, administratorul lacului asmute cîinii pe ei, iar sportivii se apără aruncînd cu pietre și... cu ce mai găsesc pe gheață. Iată un spectacol urît, care ar putea fi evitat, dacă la I. C. Cluj ar exista o mai mare înțelegere față de problemele activității sportive din oraș. De asemenea, comitetul regional C.F.S. are datoria să insiste mai mult pentru rezolvarea acestei situații puțin obișnuite.

HOCHEIȘTII DE LA C. C. A. AU REVENIT DE LA BILEA

După o perioadă de pregătire scurtă, dar bogată în antrenamente la lacul Bîlea, hocheiștii echipei campioane a R.P.R. s-au reîntors în București, unde au speranța să găsească aproape aceleași condițiuni atmosferice. Pe crestele Făgărașilor, bucureștenii au făcut numeroase antrenamente, preocupîndu-se în special de dezvoltarea tehnicii individuale și de mărirea vitezei. Aceasta, pentru că, așa cum ne mărturisea antrenorul echipei, Mihai Flamaropol, anul acesta echipa C.C.A. va efectua schimburile la un minut și jumătate, fapt care va permite jucătorilor să patineze cu mai multă viteză și implicit să accelereze serios ritmul de joc.

LA ORAȘUL STALIN IARNA A VENIT, DAR...

Deși e vorba de un centru în care hocheiul este un sport cu „priză" în rîndurile tineretului, totuși în prezent lucrurile stau la fel ca într-un oraș oarecare, ai cărui cetățeni nu au putut încă gusta din frumusețile jocului cu pucul. Această afirmație vă va părea poate curioasă. Cum, la Orașul Stalin să fie așa? Ei bine, da. La Orașul Stalin nu există încă un patinoar amenajat, cu toate condițiunile atmosferice care au fost prielnice. Colectivul sportiv Flamura roșie a stropit cu apă odată terenul de tenis (pe care se intenționează să se facă patinoarul orașului) și... atît. Nimeni nu s-a mai interesat nici măcar dacă gheața s-a prins. In treacăt fie spus, nici nu se putea prinde din moment ce s-a stropit terenul fără să se facă o pregătire a solului, fără să se instaleze mantinele, etc.

Cît privește secțiile de hochei, situația e aproape la fel. Echipa Energia Steagul Roșu (formație de categoria A) nu s-a pregătit aproape de loc, astfel încît începerea campionatului îi va găsi pe hocheiștii acestei echipe cu mult în urma celorlalți, care, după cum se vede, nu stau cu mîinile în sîn. Același lucru se poate spune și despre echipa de categorie B Energia Uzinele de Tractoare, unde nu s-a făcut pînă în prezent nici măcar un antrenament.

Considerăm că situația existentă la Orașul Stalin nu poate dăinui multă vreme. Comitetul orășenesc C.F.S. are sarcina să ia de urgență toate măsurile pentru ca să se poată termina rapid amenajarea patinoarului de pe terenul Flamura roșie. Cît despre situația celor două echipe, asociația Energia trebuie să controleze felul în care se pregătesc ele pentru activitatea din acest an.

Cecilia Weinreich surprinsă de reporterul nostru fotograf la unul din ultimele antrenamente.

(Foto MARIUS PETRESCU)

Dinamo a redevenit campioană la rugbi cu o echipă tînără

Dinamo a cîștigat titlul de campioană republicană la rugbi pe anul în curs și avem intenția să prezentăm cititorilor noștri pe noii campioni. Cum? Credeți că nu este nevoie? Fiindcă vă pare firesc ca o echipă de maeștri să se claseze pe primul loc al unei competiții? Tocmai aci vă contrazicem și rămînem ferm deciși să-i prezentăm pe noii campioni ai țării la rugbi.

In primul rînd, sîntem datori să facem o precizare: după ce în 1951 și 1952 Dinamo a cucerit titlul de campioană, ea nu a mai reușit să-și reediteze performanța pînă acum. In 1954 a cucerit Cupa R.P.R. In acest timp, Dinamo nu a lipsit însă din lupta celor mai bune formații de rugbi angajate în disputa pentru șefia clasamentului categoriei A și pentru cîștigarea Cupei. In permanență, Dinamo a furnizat echipelor noastre reprezentative numeroși jucători care au apărat prestigiul rugbiului romînesc în meciurile internaționale ale trecutelor sezoane ca și în cel de curînd încheiat. Dar anii care s-au scurs din 1952 și pînă acum au însemnat o importantă perioadă de transformări petrecute în rîndurile echipei dinamoviste, transformări care au înlesnit succesul din acest an. Intr-adevăr, cine aude vorbindu-se despre Dinamo se gîndește imediat la Titi Ionescu, maestru al sportului, la Dumitru Ghiuzelea, și el maestru al sportului, ca și la ceilalți maeștri Paul Iordăchescu, Emil Dumitrescu, V. Voicu, Ilie Ion dar neglijează un amănunt, esențial după părerea noastră, și anume acela că o formație de rugbi se compune din 15 jucători. Ei bine, cine sînt ceilalți, în afară binecunoscuților internaționali pe care i-am amintit?

Dinamo a fost echipa care a promovat cel mai curajos elementele tinere în prima formație și explicația succesului din acest an stă, în mare măsură, tocmai în aplicarea acestei politici juste. Fac parte din echipă: Ștefan Ghiondea (24 de ani), D. Gherasim (20 de ani), D. Zlătoianu (20 de ani), C. Rotaru (20 de ani), V. Petrache (22 de ani), C. Floarea (22 de ani), I. Doruțiu (23 de ani), A. Alexandrescu (20 de ani), R. Luscan (20 de ani). Aceștia nu sînt încă maeștri ai sportului, totuși au contribuit la victoria echipei lor în actualul campionat, împrospătînd formația asociației Dinamo, după ce unii dintre ei făcuseră parte din „cadrele" Tînărului dinamovist, ori își șlefuiseră cunoștințele de bază căpătate la alte echipe unde luaseră primul contact cu rugbiul. Oricum, este de remarcat că lotul primei formații dinamoviste a fost lărgit la aproximativ 30 de jucători (tineri în cea mai mare parte) și că antrenorul Arthur Vogel, care pregătește echipa, a optat pentru aplicarea principiului intensității antrenamentelor pe întreaga durată a anului, ceea ce a dus pe elevii săi la succesul din acest an. Urmărind evoluția dinamoviștilor, am remarcat de asemenea că ei au fost preocupați la antrenamente de perfecționarea tehnicii, iar sub aspect tactic au reușit să efectueze un repliaj excelent, ceea ce a făcut ca în returul campionatului, de pildă, să nu primească nici o încercare, ci doar trei puncte, dintr-o lovitură de pedeapsă. A impresionat totodată și spiritul colectiv de care au dat dovadă jucătorii. Și, în încheiere, un amănunt de loc lipsit de însemnătate: din formația cu care Dinamo cîștigase în 1951 și 1952 campionatul nu mai joacă astăzi decît 6 jucători.

Ei, ce credeți acum: merită să-i cunoașteți pe noii campioni?

EM. VAL.